

NEČEKANÝ POLIBEK

Petra Martišková

Copyright © Petra Martišková, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2024

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-225-6

Prolog

„Nesnáším tě!“ zavrčela jsem a ze všech sil se snažila zadržet zrádné slzy, které se draly ven. Nehodlala jsem před ní ukázat svou slabost. Navíc by si to mohla celé špatně vyložit. Mně osobně totiž byla fuk. Kašlala na mě celý můj život, ale že tohle udělala tátovi, to jí nikdy neodpustím!

„Alex, já ti to vysvětlím,“ snažila se, ale já se na ni podívala s veškerým opovržením, které jsem cítila.

„Nenamáhej se!“ Popadla jsem z věšáku bundu a třískla za sebou dveřmi. Schody jsem brala po dvou. Potřebovala jsem odtud pryč, tak daleko, jak jsem jen mohla.

Pro mámu jsem jen jeden velký omyl, na který bohužel přišla moc pozdě, a tak mě s největším sebezapřením porodila a pak hodila na krk tátovi, aby mohla dál nerušeně budovat kariéru. Ale pořád jsem věřila, i když není zrovna mateřský typ, že alespoň tátu opravdu miluje. Jenže jak se ukázalo, už jsme ji nebavili ani jeden.

„Alex, pochop mě, tohle je nabídka, která přijde jednou za život,“ zněla mi v hlavě v ozvěně její slova, ale já to nechtěla chápat. Ne po tom všem, čím jsme si kvůli ní s tátou prošli. Ne teď, když byl táta nejzranitelnější.

Do poslední chvíle jsem věřila, že to odmítne, nebo aspoň vezme tátu s sebou. Jenže nás hodila přes palubu oba dva.

„Až se tam zabydlím, přiletíte za mnou. Slibuju. Maturovat už budeš ve Státech.“

Pche, to určitě! Jako bych nevěděla, že tam letí s tím slizounem Kamilem, co po ní slintá od chvíle, kdy se stal jejím šéfem. A vůbec ho neštvte, že je máma o patnáct let starší!

Vyběhla jsem na setmělou ulici, která zela prázdnotou. Kdo by taky bloumal městem o Štědrém večeru? Temné kouty osvětlovala nazdobená okna paneláků. Ve většině z nich zběsile blikala světýlka, po balkonech šplhali hodně nepovedení Santové a korunu tomu všemu nasadila paní Vašková z vedlejšího vchodu, která vánoční řetězy seskládala do obřího kosočtverce, který teď blikal do tmy, jako by se mi vysmíval.

Mohly jsme se s Denisou potřhat smíchy, když jsme to viděly poprvé.

„Měly bychom jí to říct,“ snažila jsem se a vlastně mi bylo paní Vaškové skoro líto, ale Denisa rezolutně odmítla.

„Blázníš? Takovou originální výzdobu jen tak někdo nemá!“ Nelenila a udělala si pár fotek. Tu nejlepší z nich pak naházela na všechny své sítě a přidala k tomu popisek *Pravý duch Vánoc aneb Kam si je můžete strčit*.

Jestli existoval v reálném světě opravdový Grinch, pak to byla moje nejlepší kamarádka. Zatímco já Vánoce milovala, ona je nesnášela. Chápala jsem ji. Nejspíš kdybych vyrůstala v dětském domově a pravidelně zůstávala o Vánocích sama jen s dalšími dvěma dětmi, které si nikdo nevzal na svátky domů, taky bych je nenáviděla.

Bylo nám sedm, když mi to řekla, a pamatuju si to, jako by to bylo dneska. Bezelstně jsem se jí zeptala, jak si užila vánoční prázdniny a co dostala pod stromeček, a čekala, jak mi bude vyprávět o pohádkách, cukroví a návštěvách u babiček a hlavně o hromadě dárků, která pravidelně čekala pod stromečkem na mě. Jenže Denisa

pokrčila nevzrušeně rameny a řekla, že žádný pitomý Vánoce neslaví. Teprve o rok později mi přiznala, jak smutný každý Vánoce jsou, když se dětský domov vyprázdní a ona tam zůstane skoro sama. Další rok jsem rodiče přesvědčila, abychom si ji vzali na svátky k nám. A tak už to zůstalo. Teda až do těch letošních.

Letos se mě mamka už někdy v listopadu zeptala, jestli by mi nevadilo, kdybychom jednou oslavili Vánoce jen my tři, jako rodina. A já husa si myslela, že jen touží po tom strávit těch pár hodin, co si dovolí vzít z práce volno, se mnou a s tátou. Už jsem se zmínila, jak moc naivní jsem byla? Nestála o večer s námi, nechtěla jen mít svědky, až nás bude posílat přesně tam, kam poslala Denisa i paní Vašková celé Vánoce.

Běžela jsem ulicí a hlavou se mi jako němý film promítaly obrázky z mého dětství. Zatímco jiné holky chodily v růžových šatičkách s dokonale spletenými copy do baletu nebo na piano a tahaly s sebou všude barbíny, já v teplákovce se dvěma culíky, co mi táta udělal pomocí vysavače, hrála hokej a ve volném čase ležela pod autem a sledovala ho, jak opravuje převodovky a mění olej. Řídit mě naučil, sotva jsem dosáhla na brzdu a plyn, a po stromech jsem lezla líp než všichni kluci z naší třídy. Důsledek toho, že moje máma byla úspěšná producentka a tvrdě si šla za svými sny. Nezastavila ji ani maličkost v mé podobě. A tak jsem vyrůstala s tátou, který se mi snažil její nepřítomnost všemožně vynahradiť. Jen to bylo tak nějak chlapsky. Takže jsem nikdy neměla jedinou panenku, ale na policiče sbírku angličáků, neviděla jsem jedinej animák, ale znala zpaměti všechny díly Rychle a zběsile a milovala filmy s Dwaynem Johnsonem.

Zvykla jsem si na to, že se máma vrací domů v noci, a někdy ani to ne. Ale pořád tady byla. Teď se však

chystala odletět a já i táta jsme věděli, že to nebude na pár měsíců, jak tvrdošíjně opakovala pořád dokola. Chystala se nás opustit, jen nám to nechtěla říct. A já místo toho, abych ječela na ni, se utrhovala na tátu.

„Proč jsi něco neudělal? Proč jsi ji nezastavil?“ vyčítala jsem mu a on mě se smutkem vepsaným ve tváři pohladil po vlasech.

„Alex, zlato, nemůžeš nikoho donutit, aby tě miloval.“

„Ale můžeš ji donutit, aby zůstala.“

„A prožít zbytek života ve strachu, že jednoho dne zmizí?“

„Tak ji necháš zmizet bez boje?“

„Ten boj nemám v tuhle chvíli šanci vyhrát, a když se přestaneš vztekat, uvidíš to taky.“

Naštvaně jsem nafoukla tváře.

„Já se nevztekám. Co je špatného na tom, že chci, aby máma zůstala doma?“

„Nic, vážně nic, Alex. Jenže to musí chtít i ona. A to právě teď nechce. Chce jít. Nebudu jí bránit ve štěstí.“

„Jasně, takže jsi to prostě vzdal!“ mračila jsem se a věděla, že to vůči němu není fér. Ale když nechtěl bojovat za svou lásku on, musela jsem já.

Táta se na dlouhou chvíli odmlčel. Už jsem ani nedoufala, že něco řekne.

„Když ji nechám jít tam, kam ji právě teď srdce táhne, možná zjistí, že jí chybím a že chce být se mnou,“ řekl tak potichu, že jsem musela natahovat uši, abych mu vůbec rozuměla.

Při vzpomínce na smutek vepsaný v jeho tváři, když ta slova říkal, jsem vztekle praštila do sloupu a tlačítko u přechodu pro chodce mačkala tak zběsile, až jsem si zlomila nehet.

Vzdal to! Ani se nesnažil o ni bojovat! Jak mám potom věřit v lásku, když ti dva, kteří by mi měli jít příkladem,

to právě teď zabalili? Bez hádek, bez slz, bez jediné emoce. Teda alespoň na mámině straně.

Nevěděla jsem, kam běžím, ale nepřekvapilo mě, když jsem skončila před dvoupatrovým domem ve staré zástavbě města. Potřebovala jsem ho. Jeho objetí, jeho polibky, jeho ujištění, že láska vážně existuje, i když pro tátu s mámou už je ztracená. Vyběhla jsem schody a z kapsy vylovila klíč, který mi dal Nik s návrhem, ať se k němu nastěhuju.

„Šílíš? Je mi sedmnáct, Niku!“ smála jsem se mu tehdy, ale on nevzrušeně pokrčil rameny.

„Věk je jenom číslo. Co je špatnýho na tom, že chci bejt s tebou? Žijeme jenom jednou, Alex, tak proč čekat, když vím, že to je přesně to, co chci?“

„Niku?“ zavolala jsem do útrob bytu a skopla boty. Předpokládala jsem, že ho najdu v obýváku u televize, jak paří hry nebo kouká na nějaký seriál. To byla jeho obvyklá zábava, když zrovna nebyl na focení, ve škole nebo na tréninku.

Pořád ještě jsem nemohla uvěřit, že si vybral zrovna mě. Obyčejnou holku, co sotva přelezla hranici sto šedesáti centimetrů, když on sám fotil pro ty nejprestižnější časopisy a předváděl pro návrháře zvukných jmen, přitom studoval práva a hrál skvěle hokej. Jak jinak. Tam jsme se seznámili. A byla to setkávka jak z romantického filmu. Já se hnala pozdě na trénink a přehlídla poslední schod. Kdyby nebylo Nika, rozplácla bych se tam přede všemi na gumové podložce jak široká, tak dlouhá. Jenže Nik mě chytil a se svým krásně pokrýveným úsměvem prohodil: „Doufám, že bruslíš líp, než chodíš. Rozbít tenhle nos by byla vážně škoda.“ Cvrknul mě do zmiňovaného nosu a já se nezmohla na jediné slovo, jen jsem zírala do jeho nádherného obličeje a zoufale doufala, že moje mozkové buňky přestanou slintat

nad jeho zelenýma očima a smyslnými rty a vymyslí nějakou kloudnou odpověď.

Marně.

A tak Nik udělal něco, co jsem nečekala ani v tom nejdivočejším snu. Jednoduše mě políbil.

„Co to...?!“ dostala jsem ze sebe konečně, a on se smíchem zvedl ruce v sebeobraně.

„Promiň, ale byla jsi v šoku. Musel jsem něco udělat.“

Na tváři mi při té vzpomínce pohrával úsměv. Nik byl jediné světlo v mém právě teď hodně temném světě. Ale v obýváku nebyl. Televize byla stopnutá v půlce dílu Zaklínače a na stole se povalovaly krabice z Nikovy oblíbené asijské restaurace. Štědrovečerní večeře jak stehno, fakt. Ale rozuměla jsem mu. Jeho rodiče vlastnili modelingovou agenturu a lítali po celém světě. Nik bydlel sám už od patnácti a Vánoce zrovna dvakrát nebaštil. Trávil je buď s rodiči někde v teple, nebo sám doma.

Už zbývalo jen jediné místo, kde mohl být – ložnice. Vpadla jsem do ní a spustila: „Promiň, ale já nevěděla, kam jinam jít, tohle byly ty nejhorší Vánoce a...“ Další slova mi však zamrzla na rtech.

Nik byl opravdu v ložnici.

Ale nebyl tam sám!

„Alex,“ vydechl překvapeně. „Nečekal jsem tě. Říkala jsi, že máte rodinné Vánoce.“

„Oh, jasně, promiň, moje chyba,“ ušklíbla jsem se ironicky a otočila se na patě.

„Alex, počkej!“ vyběhl za mnou, naštěstí měl dost slušnosti, aby si natáhl boxerky. Chytil mě za ruku. „To není...“

„Hlavně tu větu nedokončuj, že to není tak, jak to vypadá.“ Vytáhla jsem z kapsy klíč a vtiskla mu ho do dlaně.

„Tohle už nebudu potřebovat. Můžeš to dát jí,“ kývla jsem hlavou za něj. „Za domov bude určitě ráda.“

„Alex! Já... my... neplánovali jsme to... omlouvám se... to ty pitomý Vánoce... já... byla jsem osamělá.“

„Tak sis řekla, že bys mohla dostat máho kluka?“

„To bych ti nikdy neudělala.“

Potlačila jsem nutkání se hystericky rozesmát.

„Vážně? V tom případě ti něco dost zásadního uniká, nemyslíš?“ kývla jsem k Nikovu nahému vymakanému hrudníku, na kterém byly jasně patrné stopy rudé rtěnky, a polštáři, který ona tiskla k sobě, aby zakryla všechno to, co by normálně schovalo oblečení.

„Nic to pro nás neznamenal, věř mi! Potřebovali jsme jen upustit páru. Já přece vím, že je tvůj.“

„Upustit páru?“ zopakovala jsem a nevěřičně zavrtěla hlavou. „Nech si ho. Teď už je jenom tvůj, Deniso. Já už ho nechci. A jestli vás můžu o něco poprosit, smažte si oba moje číslo z telefonu.“

S těmi slovy jsem vyběhla dnes už podruhé se slzami v očích na ulici. Jenže tentokrát jsem neměla kam jít. Opřela jsem se zády o vstupní dveře a pak se po nich svezla na zem. V hlavě mi hučelo, po tvářích se kutálely slzy a já bojovala o každý nádech. Zoufale se mi nedostávalo dechu.

Tři ze tří.

Tomu říkám slušná bilance.

Tři lidi, na kterých mi záleželo nejvíc na světě, a každý z nich mi zabodl do srdce svůj vlastní nůž. Vlastně mě překvapovalo, že jsem dokázala vstát a jít. Sice jsem neměla tušení kam, ale šla jsem.

Pryč od Nika, který tvrdil, že jsem jeho všechno. Pche, princátko, co si užívalo luxusu a očividně oblboval i jiné.

Pryč od Denisy, o které jsem si až doteď fakt myslela, že je moje nejlepší kamarádka. Věděla o mně úplně všechno, i to, jak moc jsem byla do Nika blázen.

Pryč od mámy, která by mě měla milovat, ale v jejím kariérou naplněném životě už na mou maličkost jaksi nezbývalo místo.

Pryč.

Prostě jenom pryč...

Velký holky nebulí

Alex

„Do háje! Sakra! To si snad ze mě už děláš prdel?“ stočila jsem pohled k blankytně modré obloze. „Vážně nemáš nikoho jinýho, na koho bys kydal?“ vztekala jsem se v duchu.

„Já se strašně omlouvám, slečno. Neviděla jsem vás. Oblečení vám samozřejmě uhradím,“ dušovala se postarší paní, která do mě na ulici vrazila a vyrazila mi z ruky kelímek s kafem, které se mi v podobě hnědé skvrny právě vpíjelo do bílých letních šatů. Mých oblíbených šatů!

Z kabelky jsem vyhrabala balení papírových kapesníků a snažila se skvrny zbavit, ale spíš jsem ji ještě víc rozmazávala.

„Nebo vám alespoň přispěju na čistírnu,“ snažila se paní. Lovila z tašky peněženku, ale já s díky odmítla. Nemohla, chudák, tušit, že se ten nahoře rozhodl, že mi ze života udělá peklo. Nebo aspoň se o to poslední měsíce vážně dost intenzivně snažil.

„To je dobrý,“ ujistila jsem ji. Prázdný kelímek od oříškového latté jsem vyhodila do popelnice a vyrazila nejkratší cestou k domovu.

Vpadla jsem do prázdného bytu, vyměnila šaty za triko a strčila je pod vodu. Ale ani teplá voda s mýdlem si se skvrnou barvy čokolády nedokázala poradit. Naštvaně

jsem se svým oblíbeným kouskem švihla do kouta, svezla se na zem a hlavu opřela o zeď.

Už to bylo osm měsíců.

Osm měsíců od mámina útěku do Ameriky.

Osm měsíců od Denisiny zrady.

Osm měsíců od Nikova podvodu.

Osm nekonečných měsíců, ve kterých jsem se snažila každé ráno najít důvod vstát z postele.

Osm měsíců, kdy jsem každý den doufala, že se máma vrátí, nebo alespoň odpoví na nějakou moji zprávu či zmeškaný hovor.

Osm měsíců, kdy jsem si přála zmizet někde v časoprostoru a vrátit se, až pohled na vysmátou Denisu plazící se po Nikovi nebude tak strašně moc bolet.

Osm měsíců od chvíle, kdy jsem si zakázala uronit pro jakéhokoliv kluka byt jen jednu jedinou slzu.

Osm měsíců, kdy jsem přetrpěla cestu na letiště s mámou, pro kterou jsme, sotva prošla turniketem, kam nás už bez letenky nepustili, přestali existovat. Ale až k nám doléhal její zvonivý smích, to jak se smála nějakému pitomému vtípku, co jí rval do hlavy ten slizoun Kamil.

Osm měsíců, kdy jsem se po Vánocích vrátila do školy a třídy, ve které jsem sdílela lavici s Denisou. Sice se tomu moje tělo bránilo natolik, že jsem na dva týdny odpadla s brutální angínou, ale nakonec jsem do školy stejně musela. S hlavou hrdě vztyčenou jsem si přestěhovala svoje věci od Denisy k Leontýně, třídní šprtce, se kterou se skoro nikdo nebavil. Pro mě jasná volba, raději v první lavici s ní než v poslední s holkou, kterou jsem pustila do svého života tak jako nikdy nikoho, a ona mi za to na oplátku přebrala kluka.

„Alex, neblbni,“ snažila se mě přesvědčit. „Jak dlouho jsme nejlepší kamarádky? Celou věčnost! To přece nemůžeme zahodit kvůli nějakému klukovi.“

„Vážně? Tak mě sleduj!“ prohlásila jsem ledově a odkráčela pryč ze třídy i ze školy. Měla jsem svou první neomluvenou absenci a bylo mi to fuk. Neměla jsem chuť poslouchat její omluvy a sliby.

Navíc jí to „kamarádění“ moc dlouho nevydrželo. Už druhý den ji do školy doprovázel Nik a na rozloučenou ji políbil tak vášnivě, až jsem se bála, že si to rozdají přímo v závěji sněhu. Do školy jsem prchala tak rychle, div jsem se nepřerazila. Poslední, o co jsem stála, bylo nechat se přistihnout, jak na ně zhrzeně zírám.

Tolik k našemu přátelství.

Od té doby jsem pro ni byla vzduch. Nosila se chodbami školy, za sebou v závěsu holky, co hltaly každou kravinu, co vypustila z pusy, a sledovaly ji skoro s nábožnou úctou. A já v té zmalované kreatuře v botách na vysokých jehlách marně hledala smutnou osamělou holku, která toužila po tom mít normální domov, a kterou jsem kdysi znala.

Pak už za mnou přišla jen jednou jedinkrát a v hodně slabé chvílce. Bylo to v březnu a počkala si na mě po tréninku před zimním stadionem.

Snažila jsem se předstírat, že ji nevidím, ale zavolala na mě: „Alex!“

„Ztratila ses? Nik měl trénink včera,“ oznámila jsem jí studeně.

Denisa se odlepila od zdi, o kterou se opírala, a vystoupila ze stínu do světla lampy. Oči měla rozmazané a nos červený. Brečela.

„Vlastně jsem přišla za tebou. Dlužím ti omluvu,“ popotáhla nosem.

„Věř mi, TY mi vážně nic nedlužíš,“ ujistila jsem ji a chtěla odejít, ale ona mě popadla za ruku.

„Jestli můžeš, promiň mi to. Omlouvám se za to, co jsem ti provedla. Chovala jsem se jako husa.“ Po tváři jí sklouzla slza, ale mě nedojímala.

„Co po mně chceš, Deniso?“

„Nechal mě,“ přiznala konečně, odkud vítr vane.

„A ode mě čekáš, že tě budu utěšovat?“ ušklíbla jsem se a ona se napřímila v ramenou.

„Jen jsem se chtěla omluvit.“

„Jo,“ řekla jsem bez zájmu a nechala ji tam stát.

Druhý den ve škole už byla zase za hvězdu a mě přehlížela jako širé lány.

Teď po osmi měsících jsem se naučila znovu dýchat, aniž by se mi dech zadržával v hrdle. Dokázala jsem jít na stadion, aniž bych se obezřetně rozhlížela, jestli ho někde neuvidím. Přestala jsem každý den hypnotizovat mobil ve snaze přimět ho zazvonit, ani jsem nelezla co deset minut do mailu doufajíc, že v něm najdu nějakou zprávu od mámy.

Zvládla jsem prolézt třeták na gymplu s vyznamenáním, s holkama z týmu jsme vyhrály už třetí pohár v řadě a já si odnesla trofej za nejvíc bodů. Odmakala jsem měsíc na brigádě v kavárně a ustála i to, když se tam objevil Nik s nějakou nohatou blondýnkou po boku. Užila si dva týdny s tátou u moře, kde jsme se potápěli, blbli na skútrech a vyráželi objevovat širé moře na lodi. Srpnové společné soustředění, kde se Nikovi nedalo vyhnout, jsem zvládla jako profík. A to všechno bez jediné slzičky. Velký holky nebulí, no ne?

Moje srdce rozervané na tisíc miniaturních kousků, který by ještě nedávno zpátky neposkládal ani ten nejzarytější milovník lega, se začínalo hojit. Pomalu, ale jistě.

„Alex?!“ táta se vrátil do bytu s mým jménem na rtech. Když mě uviděl sedět na zemi, jeho tvář se stáhla oba-
vami.

Tenhle výraz jsem viděla tolikrát, že umět aspoň trochu malovat, dokázala bych ho zachytit do těch nejmenších detailů.

Rychle ke mně přiklekl a zběžně přejížděl pohledem, jestli jsem celá. „Stalo se ti něco?“

„Tati, jsem v pohodě,“ ujistila jsem ho.

„Tak proč sedíš na zemi vedle koupelny?“ nechápal.

„Prala jsem.“

Starost byla pryč, ve tváři mu ji nahradilo pobavení. „Mám zavolat psychologa, myslíš, že jsi utrpěla doživotní újmu? Ne počkej, raději na sociálku, nahlásíme to jako dětskou práci?“ vtipkoval. „Řekni si.“

Zavrtěla jsem nad ním se smíchem hlavou. Už dlouho jsem ho neviděla takhle veselého. I když se hodně snažil tvářit, že je v pohodě, ve chvílích, kdy si myslel, že je sám, shodil masku, co měl připravenou pro každého včetně mě, a v jeho tváři byl vepsaný všechny smutek světa.

„Nestihla jsem uvařit, před chvílí jsem přišla z kavárny, ale dej mi pár minut, udělám aspoň těstovinový salát.“ Hrabala jsem se rychle na nohy.

„Sakra, já dočista zapomněl, dneska jsem na řadě já,“ prohrábl si táta rozpačitě vlasy. „Ale víš co, mám nápad. Co kdybychom zašli na pizzu? Nebo do asijské na rohu? Pojď, milá dcero,“ objal mě kolem ramen, „dneska tě zvu na večeři.“

„Večeře venku? Něco slavíme?“ zavěťřila jsem, protože to u nás byla vzácnost.

Venku jsme jedli jen při zvláštních příležitostech, když měl jeden z nás narozeniny nebo svátek, o vysvědčení nebo naposledy, když táta dostal nabídku na novou práci.

„Dostal jsem takovej nápad a rád bych ho s tebou probral,“ mrknul na mě a nadšení z něj úplně číselo.

Copak bych mu to mohla odepřít?

Hodila jsem na sebe čisté šaty, nazula sandálky a poděkovala tátovi úklonkou, když mi dal galantně přednost ve dveřích. Nasměrovala jsem ho k pizzerii.

„A já myslel, že máš radši asijskou,“ podívoval se táta mému výběru.

To jsem měla. Do jisté doby. Ale to jsem mu nehodlala vyprávět. A tak jsem mu povídala o dnešní brigádě a on mně na oplátku o práci, ve které, jak se zdálo, byl fakt spokojený. V restauraci jsem si objednala pizzu Hawai, za což jsem sklídila pohrdavý úsměšek a průpovídku, že to jsme mohli jít do cukrárny, a ještě se dožadoval souhlasu od mladého číšníka, který si mě změřil hodně pronikavým pohledem, když tvrdil, že ananas nemá na pizze co dělat.

„Uf, už nemůžu,“ utřela jsem si ruce i pusu do ubrousku a opřela se do pohodlného křesílka.

Táta do sebe naládoval svou pizzu a pak dojedl i tu moji.

„Najednou ti ananas nevadí,“ smála jsem se mu a on huhlal s plnou pusou, že to přece nevyhodí a jestli tuším, kolik ho to stojí námahy, aby na ni vydělal.

„Něco jsi se mnou chtěl probrat,“ připomněla jsem mu, když nám sympatický číšník odnesl prázdné talíře a nabídl kávu.

Táta vytáhl z tašky notebook, něco v něm chvíli hledal. Pak ho otočil tak, abych do něj viděla. Na obrázku byla nějaká chalupa.

„Chceš jet na dovolenou?“ zeptala jsem se nechápavě. Bezmyšlenkovitě jsem proklikávala obrázky docela hezkého domku s naprosto dokonalou pecí, obrovskou zahradou a rybníkem hned za domem.

„Co tomu říkáš?“ zajímalo ho.

„Je to hezký, ale vážně chceš jet na dovolenou na vesnici? Ty, kterej nevydržíš hodinu v klidu? Co bys tam dělal?“

„Chci ho koupit,“ vyhrkl nadšeně.

„Cože?“ vytřeštila jsem na něj oči.

„Chci ho koupit,“ zopakoval a oči mu po dlouhé době jiskřily nadšením. „Možná je na čase, abychom nechali Prahu za sebou a začali někde jinde úplně znovu, co říkáš?“

„Chceš odejít z Prahy? Přestěhovat se? Do nějaký chalupy?“ Nemohla jsem uvěřit tomu, co se mi právě snažil říct.

„Zaprvý to není chalupa, ale plnohodnotnej barák se všemi vymoženostmi, který k životu potřebujeme, a zadruhý jo, chci se odstěhovat. Ale pochopím, když řekneš ne, je mi jasné, že to pro tebe není tak snadný jako pro mě, kterého tady nic nedrží,“ dával mi na výběr a já byla v pokušení poslat ho do háje i s celým stěhováním, jenže v jednom se mýlil. Ani mě v Praze nic nedrželo. A čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc se mi ten nápad zamlouval. Po osmi měsících, kdy se máma neuráčila mi ani jednou zavolat nebo napsat pitomej mail, jsem si nedělala iluze, že by se v nejbližší době chystala vrátit. Sice před odletem tvrdila, že až dokončí film, na kterém pracuje, přiletíme za ní na premiéru, jenže o to jsem zase neměla zájem já. A nemuset se každý den na tréninku potkávat s Nikem, který za mnou sice přišel a chtěl se udobřit, ale já ho poslala do háje, takže se do krve urazil a pak si dával setsakra záležet, abych ho pokaždé viděla s novou krasotinkou, taky nebylo k zahození.

Táta, jako by vycítil, co se ve mně odehrává, mě pohladil po ruce a usmál se. „Můžeme se tam jenom zajet podívat. A když to bude fajn, mohla bys přestoupit na gympl tam, teda musela bys dojíždět asi deset minut do města, ale mají tam i hokejový tým. Když se ti tam nebude líbit, prostě na to zapomeneme.“

„Proč ne?“ svolila jsem. „Můžeme na to mrknout.“

„Tak třeba zítra?“ zeptal se s tak velkou nadějí v hlase, že jsem neměla sílu mu odmítnout.

„Fajn,“ přikývla jsem opatrně, „ale jenom podívat,“ upozornila jsem ho. Nechávala jsem si prostor, kdybych to chtěla vzít zpátky.

Táta roztáhl rty do širokého úsměvu. „Jasně! Jenom se podívat.“

Uprostřed ničeho a něčeho

Alex

Nevím, proč jsem si myslela, že mě táta táhne někam na samotu, takže když se před námi rozestoupily husté lesy a objevila se cedule hlásající světu, že jsme právě dorazili do Hrádku, překvapilo mě, jak velká ta vesnice je. Řady domů lemovaly silnici a další se táhly za nimi. Navigace nás po chvilce stáhla doprava a před námi se otevřelo malé, hezky upravené náměstí, nebo v tomhle případě spíš náves, které dominoval kostelík. Po stranách byl obecní úřad, základní škola a naproti obchod. Odtud jsme vyjeli do malého kopečka, skoro až na konec vesnice, zdálo se, že se navigace zbláznila a vede nás někam úplně jinam, protože asfaltová cesta se najednou změnila na polní plnou výmolů. Domů ubylo, zůstaly už jen poslední dva úplně nahoře na kopci pod lesem. K jednomu z nich jsme mířili a já natahovala krk, abych lépe viděla.

Táta zaparkoval před velkými dřevěnými vraty.

„Jsme tady.“

„Fajn,“ libovala jsem si. Vyskočila jsem nadšeně z auta a aktivně zazvonila na zvonek na menší dřevěné brance. Mezitím jsem se rozhlížela kolem a musela uznat, že tohle místo je jedním slovem kouzelný.

Domky stály uprostřed louky v těsné blízkosti. Mezi sebou měly jen upravenou zahradu, po které se k nám hnala starší paní takovou rychlostí, až jsem se bála, aby si neublížila. Zběsile přitom na nás mávala rukou, kdybychom si jí snad nevšimli.

„Klidně pojďte dál, je otevřeno!“ zvala nás a já se nenechala pobízet dvakrát.

„Peterková, moc mě těší,“ podala nám oběma ruku, nadechla se a nezavřela pusy, dokud nás neprovedla celou zahradou, která byla mimochodem úžasná. Plná nejrůznějších zákoutí, kde si člověk mohl buď sednout na houpačku a kochat se výhledem do kraje, nebo si pohovět v lehátku u bazénu, natáhnout se na deku pod vzrostlý ořech nebo si plnit své zahrádkářské ambice u vyvýšených záhonků, které navzdory končícímu létu byly úplně plné. Z každého koutu bylo patrné, že svou zahradu majitelka miluje a že jí věnuje každou volnou chvíli.

„Tady je studna. Je vrtaná před pěti lety,“ ukazovala paní Peterková na betonovou skruž přikrytou dřevěným poklopem s nezbytnými truhlíky plnými rozkvetlých muškátů. Stejně byly v každém okně. „Voda je tu výborná. Kojenecká. A pojďte se podívat taky dovnitř,“ pobízela nás.

Zápraží vypadalo, jako by vypadlo z nějakého idylického vesnického obrázku. Vedle dveří stála dřevěná lavice s měkkými podsedy. Úplně jsem viděla, jak tady paní Peterková ráno popíjí kafe a nastavuje vráscitou tvář slunečním paprskům.

Dům byl stejně opečovávaný jako zahrada. Z prostorné předsíně se vstupovalo do centrální místnosti, která spojovala obývací, kuchyň i jídelnu v jednom velkém a dokonale uspořádaném prostoru. Překvapilo mě, jak moderně má paní Peterková dům zařízený. I obrovská pec, kterou jsem obdivovala už na fotkách, a která přímo lákala, aby

na ni člověk vylezl a zachumlal se do měkoučkých kožesin, sem skvěle pasovala. Kuchyňská linka a vůbec veškerý nábytek byl dřevěný s černými železnými úchyty a dekoracemi, což spolu s přiznanými cihlami na stěnách tvořilo naprosto dokonalou harmonii. Myslím, že jsem na to zírala s otevřenou pusou, protože do mě táta pobaveně strčil.

„Gauč je rozkládací, s manželem jsme prakticky obývali jen tuhle jedinou místnost,“ přiznala trošku stydlivě, ale já se jí nedivila. Taky by mi stačila ke štěstí. Bylo tu všechno, co člověk k životu potřeboval. Dokonce i obrovská plazmová televize. A ten gauč, o kterém mluvila, ani nepotřeboval rozkládat, a přesto by se na něm pohodlně vyspali dva lidi a při troše dobré vůle klidně i tři. V živých barvách jsem si představovala, jaké by to bylo vyrůstat tady. V zimě přiběhnout promrzlá domů, nechat se od mámy zachumlat do huňaté deky, popíjet horké kakao a spolu s rodiči koukat na pohádky nebo hrát Člověče, nezlob se, u kterého se táta vždycky hrozně vztekal. Jenže tohle byl sen, který se mi nikdy nesplní. Sen, který, jak jsem doufala, jednou splním já svým dětem. Sen, který by pro žádné dítě neměl být jen pouhým snem.

„Vím, že mi do toho nic není, a nemusíte odpovídat, jestli nechcete, ale proč se stěhujete?“ zeptala jsem se paní Peterkové opatrně a doufala, že se na mě naštvane neutrhne. Ale ona se mile, tak hezky babičkovsky usmála a pohládila mě po tváři.

„Jen se klidně ptej, děvenko. To víš, už jsme s manželem staří, už se nám nechce v létě pořád dokola sekat zahradu a v zimě topit. Barák, to je neustálá práce a nám už se pracovat nechce.“

„Takže půjдете do paneláku?“

„Ale co tě nemá,“ zavrtila nad mým nápadem hlavou. „Pořídili jsme si karavan a vyrazíme do světa. Manžel

pro něj zrovna jel. To víš, dcera se vdala do Norska, syn pracuje a žije v Londýně, nic nás tady nedrží.“

„Vidíš, tati, tomu říkám geniální nápad. Nepřehodnotíme ještě to naše stěhování?“ otočila jsem se hned k tátovi, ale ten zpražil mé nadšení hned v zárodku.

„Nejdřív si doděláš školu, mladá dámo!“

„Zkusit jsem to musela,“ zakřenila jsem se na paní Peterkovou. Ta na mě mrkla a pobídla nás, ať jdeme za ní.

„Tady je šatna, spodní koupelna a vzadu minipokoj pro návštěvy a tady naproti malá špajzka,“ ukazovala a já zvědavě nakukovala do každé místnosti, a i když jsem si myslela, že už mě nic nemůže překvapit, vždycky mi něco vyrazilo dech. Maličká špajzka měla rozměry naší panelákové kuchyně a minipokoj pro návštěvy si v ničem nezařadil s naším obývákem.

„V patře už jsou jen dvě ložnice a koupelna se záchodem. Kdyby vám nevadilo, tak já na vás počkám tady dole, přece jenom kolena už mi neslouží tak jako dřív.“

„To víte, že nevadilo,“ uklidnil ji hned táta a hnal se do schodů jako první.

„Vezmi si ten nalevo, má ten nejkrásnější výhled na světě,“ mrkla na mě paní Peterková a já jí musela dát za pravdu. Pokoje v patře byly pod střešou a mnohem menší než ty dole. Ale to jim neubíralo na útulnosti. Zařízené byly ve stejném stylu jako ty spodní, jen cihly nahradilo dřevěné obložení. Oběma dominovala velká postel, podél stěn byly nízké dřevěné prádelníky. A zatímco z pravého pokoje byl výhled do zahrady a na vesnici, z toho levého bylo vidět na rybník, kterého jsem si, když jsme sem přijížděli, vůbec nevšimla, na lesy a louky a taky trochu na sousední zahradu.

„Tak co tomu říkáš?“ vyzvídal táta, když jsme se sešli v horní koupelně, která byla vybavená nejen vanou, ale

také sprchovým koutem a dvěma umyvadly, prostor pod nimi vyplňovala pračka a sušička.

„Je to tu parádní,“ vydechla jsem uznale a přejela rukou po velkoformátových krémových dlaždicích. I kdybych chtěla najít jednu jedinou věc, která by se mi tady nelíbila, neměla jsem šanci.

„Tak co pokojíček?“ zeptala se paní Peterková, když jsme slezli zase zpátky dolů, a já přiznala: „Je perfektní. Vážně je tady kousek rybník? Dá se k němu dostat?“

Paní Peterková se vědoucně usmála a pobídla mě, ať jdu za ní. Na zápraží ukázala dozadu za dům, kde končila zahrada vysokým dřevěným plotem.

„Tou brankou se dostaneš přímo k němu. Rybník mi bude chybět. To molo postavil můj muž. Celé dny tam sedával, chytal ryby a já vedle něj četla a máchala si nohy v rybníku. Jé, ten se něco narozčiloval, že mu plaším ryby. To byly tak krásný časy,“ zasníla se. „A víš co? Řeknu ti tajemství. V tom rybníku nikdy žádný ryby nebyly. Teď tam chodí Maxík od sousedů. Moc milej kluk, třeba na něj naraziš. Líbil by se ti.“

Spolkla jsem poznámku, že na žádný moc milý kluky nejsem zvědavá a už vůbec ne na někoho, kdo se jmenuje Maxík. Kdo dá dobrovolně vlastnímu dítěti jméno Max? Není to spíš jméno pro psa? Vrtěla jsem hlavou a vyrazila k brance.

„Dávej pozor, třetí a páté prkno na molu je uvolněné. Ať tam nezahučíš!“ volala za mnou paní Peterková, ale já už ji poslouchala na půl ucha. Samou nedočkavostí jsem k brance popoběhla. Byla jsem tak natěšená, že jsem do ní prudce vrazila, aby rychleji povolila. Nečekala jsem, že půjde otevřít tak hladce, takže mi klika vyklouzla z ruky a branka se rozletěla dokořán. Vzápětí jsem uslyšela podivnou dutou ránu, křupnutí a něco, co znělo jako: „Do hajzlu!“

Sakra!

Někoho jsem srazila.

Opatrně jsem vykoukla zpoza plotu, který byl snad ještě o metr vyšší než já, a doufala, že se mi to jen zdálo, že branka narazila do nějaké větve nebo klacku. Jenže to bych nesměla být já. Na cestě za brankou stál ten nejkrásnější kluk, jakého jsem kdy viděla, a držel se za nos, ze kterého mu crčela krev na bílé tričko.

„Panebože!“ vyhrkla jsem. „Strašně moc se omlouvám. To jsem nechtěla. Ta branka mi vylítla z ruky, kdo by to byl řekl, že bude jak dobře namazaný buldozer. Bože, to se může stát jenom mně. Kdyby existovala jen jediná branka a kolem ní jediná cesta a na světě by žili jen dva lidi, stoprocentně bych tomu druhému nějakým zvráceným způsobem ublížila. Jsem chodící katastrofa. To tričko ti zaplatím, snad nebudeš potřebovat i plastiku nosu, nerada bych všechny těžce vydělaný peníze vrazila do něčího nosu, ale kluci na plastiku nechodí, nebo jo? Ty bys šel?“ plácala jsem pátý přes devátý a nebyla schopná zavřít pusy. Nejradši bych si nafackovala.

Kluk bez jediného slova, aniž by mě přestal sledovat ostřížím zrakem (zřejmě se obával, že jsem utekla z nějakého ústavu, což jsem se mu nemohla po tom slovním průjmu mít za zlý), vytáhnul z kapsy džínových šortek papírové kapesníky. Jeden roztrhnul na půl, smotal do malých ruliček a pokusil se zastavit krvácení. Ani to mu však neubralo nic z jeho neuvěřitelné krásy.

Byl vysoký. Jako fakt vysoký. Pravda, byla jsem prcek, ale abych tomuhle klukovi viděla do obličeje, musela jsem pořádně zaklonit hlavu. Byl dobře o dvě hlavy vyšší. Tmavé vlasy mu neposlušně spadaly do dokonale souměrného obličeje a očí? Tmavě hnědé, orámované těmi nejdelšími řasami, co jsem kdy viděla. Bože, ten kluk byl

kus. Právě teď kvůli mně trochu pochroumaný, ale pořád neskutečný kus.

„Jsi celej?“ vyhrkla jsem, ale dřív než jsem stihla zase začít plácát pátý přes devátý, vypadlo z něj: „Myslíš po tom, co mě převálcovál dobře namazanej buldozer? Jo, řekl bych, že jsem celej.“

Myslím, že jsem zrudla tak, že být u moře, mohli by podle mě navigovat lodě vracející se zpátky do přístavu.

„Vážně se moc omlouvám,“ začala jsem, ale on mě gestem ruky zastavil.

„To je v pohodě, fakt.“

„Seš si jistej?“

„Naprosto,“ ujistil mě, obešel mě tak velkým obloukem, jak mu jenom prašná cesta dovolovala, a za chvíli zmizel v zatáčce za sousedním domem.

Kdybych se nebála, že mě uslyší, nejspíš bych se nahlas hystericky rozesmála. Takhle mi jen cukaly koutky. Ale moji pozornost upoutal nějaký zvuk nesoucí se od rybníka, takže jsem rychle přeběhla cestu a vzápětí na celé to šílené setkání zapoměla, protože se přede mnou otevřel ten nejkrásnější pohled na světě. Ehm, pravda, dneska už podruhé. I když ve srovnání s krásou toho kluka ta přírodní bledla, i tak mi pohled na rybník vzal dech.

Měl skoro pravidelný oválný tvar, z jedné strany byl nepřístupný kvůli hustému rákosí, z té mé bylo molo, o kterém mluvila paní Peterková. Neodolala jsem, přešla na jeho konec, shodila tenisky, sedla si a namočila nohy do vody. Byla krásně vyhřátá. Nebylo divu, teplo ta poslední tři týdny neklesla pod třicet stupňů. V Praze bylo nedýchatelno a nepomáhala ani snaha technických služeb ochlazovat rozpálené ulice vodou. Než aby se člověk cítil líp, připadlo mu, že se nějakým nedopatřením ocitl v přetopené sauně. Ale tady uprostřed luk, polí

a lesa, který byl hned za rybníkem, se dalo vedro snést mnohem líp.

Pozorovala jsem hladinu, která se jemně vlnila a třpytila ve slunečních paprscích, jako by byla poseta tisícovkami malých diamantů. Vítr ševalil v korunách stromů. Neodolala jsem, zaklonila hlavu, roztáhla ruce, zaposlouchala se do ptačího koncertu a zhluboka se nadechla nádherného svěžího vzduchu.

Cítila jsem se volná jako pták. Po nekonečně dlouhé době jsem se mohla zhluboka nadechnout, aniž by mě bolestivě píchlo u srdce, aniž by se mi dech zadrhl v hrdle, aniž bych měla pocit, že se každou chvíli musím samou bolestí rozpadnout na milion kousků.

Tohle místo bylo perfektní.

Pro nás perfektní.

Potřebovali jsme ho.

Oba dva.

Teď už jsem to věděla jistě. Potřebovali jsme začít znovu.

Já i táta. Spolu a daleko od Prahy. Tak proč ne tady? Uprostřed ničeho a něčeho?

Nový domov

Alex

Od našeho výletu do Hrádku vzalo všechno neskutečně rychlý spád. To, že je pro nás dům Peterkových jako stvořený, jsme s tátou věděli okamžitě. A když z paní Peterkové při loučení vypadlo, že jsme už asi pátí, kdo se byl na dům podívat, táta neváhal, přihodil něco málo navíc a rovnou si pláclí.

Týden nám trvalo, než jsme sbalili celý náš dosavadní život do krabic, tašek a kufrů. Nikdy bych neřekla, že se nám do našeho třípokojáku toho vešlo tolik. Pro samé věci nebylo kam šlápnout. Přeskakovali jsme už zabalené krabice a ty poloprázdné doplňovali a balili všechno do ochranné fólie. Za normálních okolností bych byla právě teď smutná a těžko se loučila s Prahou, spolužáky i hokejovou partou, ale to, čemu jsme posledních osm měsíců s tátou říkali život, nebyly normální okolnosti ani náhodou.

Kromě stěhování mě čekala také návštěva nové školy, která mě moc příjemně překvapila. Byla obrovská, moderní, celá prosklená a díky tomu plná světla. Žádné ponuré staré chodby, které pamatovaly ještě dobu Jana Amose Komenského. Příjemně mě překvapily moderní třídy, perfektně vybavené laborky, počítačová učebna, velká aula, která sloužila jako knihovna, volnočasová místnost pro studenty i místo, kde se konaly nejrůznější

akce. Ve třídách i na chodbách bylo vidět, že se na chodu školy hodně podílejí i samotní studenti. Dokonce tu měli studentský parlament. I ředitelka se jevila jako milá a přátelská ženská, která kvitovala moje vyznamenání i to, že jsem měla jako druhý jazyk španělštinu.

„Naše škola se zaměřuje na jazyky, můžeš si vybrat kromě povinné angličtiny také francouzštinu, španělštinu, ruštinu nebo němčinu. Ale počítám, že zůstaneš u španělštiny.“

To jsem jí potvrdila kývnutím hlavy a byla ráda za její mateřský přístup. Provedla nás po škole. Ukázala mi třídu, kam budu chodit, dokonce mi protekčně přidělila s předstihem skříňku v šatnách, vysvětlila, že do školy se dostanu přes ISIC kartu, jen si mě zadají do systému, a neměla nejmenší problém s tím, že nastoupím o týden později.

„Myslím, že ve tvém případě nepůjde o žádný velký problém. V září stejně opakujeme látku z předchozích ročníků.“

To ředitel pražského gymplu byl z mého přestupu nadšený už podstatně méně.

„Slečno Wolf, to nás velmi mrzí, že odcházíte, rozmyslela jste si to dobře? Zrovna v maturitním ročníku? Pokud se musíte stěhovat, mohli bychom vám nabídnout ubytování na našem internátě,“ snažil se ředitel. „Měla byste veškeré pohodlí, studenti jsou tam velmi spokojení.“

„Děkuju, pane řediteli, to je od vás milé, ale myslím, že jsem se rozmyslela dobře.“

„Jste si jistá? Přece jen to bude velká změna. Jdete na malé město a malé město znamená mnohem horší podmínky, méně kvalifikovaní učitelé, méně pomůcek...“ snažil se, ale já jen nevzrušeně pokrčila rameny.

Když neuspěl u mě, tak se otočil k tátovi.

„Nechápejte mě špatně, pane Wolfe, ale opravdu chcete pro svou dceru tohle? Víte, my jsme výběrová škola,

máme pětadevadesátiprocentní úspěšnost přijetí našich studentů na vysoké školy, a těch pět procent dál pokračovat nechce. Jsme jedna z nejlepších škol v republice. Naši studenti jsou všichni na stejné úrovni, a tak se v průběhu roku probere mnohem více učiva a je čas i na přípravu na přijímací zkoušky dle zaměření každého žáka.“

„Chápu vaše obavy, pane řediteli, ale myslím, že Alexandra, pokud bude chtít, bude mít jistě stejné možnosti přijetí na vysokou školu jako vaši studenti.“ Slyšet celé moje jméno bylo hodně nezvyklé, až jsem sebou trhla. Takhle už mi dlouho nikdo neřekl. Kromě babičky mi tak vlastně nikdy nikdo neříkal. Vždycky jsem byla jen Alex. Zdrobnělina, kterou jsem si vlastně dala já sama, protože jsem strašně dlouho neuměla říct celé své jméno, tak jsem se prostě představovala jako Alex a už mi to zůstalo.

„Jak myslíte, jen vás ještě musím upozornit, že menší školy mívají omezená místa, takže je také možné, že Alex nepřijmou,“ prudil dál ředitel, ale táta před něj strčil papír a ujistil ho: „Stačí, když nám podepíšete tyhle formuláře. Na gymnázium v Pavlově se na Alex už velmi těší.“

Zatímco ředitel si nasadil brýle a nakvašený výraz v obličeji se ani nesnažil skrývat, táta do mě drcnul ramenem. Kdyby mi to nebylo blbý, plácla bych si s ním. V tomhle byl táta skvělej. Nikdy mě nenechal na holičkách a na rozdíl od ředitele vždycky dělal to, co bylo opravdu to nejlepší pro mě. Ne pro pokladnu školy.

„Tak to bychom měli,“ liboval si, když za námi zapadly těžké dubové dveře mé teď už bývalé školy. „Už jenom přesvědčit kouče, aby tě pustil z týmu.“

„Alex! To si ze mě děláš srandu! Ted'?! Ted', když jsme tak parádně rozjetí?! Třetí titul v řadě! Jste nejlepší tým od doby, co jsem začal trénovat, nenuť mě, ať tě prosím. Letos musíme obhájit titul, potřebuju tě tady. Vždyť Pavlov ani nemá dívčí hokejovej tým,“ šílel kouč